

Буди се, Будни

Слободан Шкеровић

шумска магија и даље...

у шибове очи

скривени месец

ко колут дима узвитлан

и сећања жива из струна

уреза влатна

Мачје сенке маглене

у моћи наказне

и сиви пламени лижу

хир муската

То страх мене води

у косе страшила

мрака

Дрхтави потоци квасе

полен

јежи се глог

Мој демон сури

гркој маслини

удвара

Гледај у јесен

у жуте мрље,

крепај,
слеђеној песми
скотна наплава
Трепти меандер луга
и глатка вијуга неба
зањихана
То магмена бића из
плиме
ломе обресе
надулог киста
Враћен из сна
у модра купка племена
гробове рујне
У голима птица
и смрдљива руна
срамна
И грдна оплата разбацана
хрпама никла
претила мирних
клинова,
дивљина тавна
У ветру сипка јед.
Мој дом у жижи мртав

а поља косова
чекају корак
нем
Стани у сукрвицу
омамни брид
у груди јелена
Царева гарда суче
мамузе и деца
вриште разапета
У пећима вир протиче
и сненост гипка
сивих удола
Буди се будни у
опијум
гледај у кревет лозе
копања вина
Врати у лудост
фуруна
смрвљени хумусни гар
Хватач духа из дуба поје
из медних остава
Хватач духа кристалних
саћа прах

Хо́да кроз гранит
и ужас дицита
И где је интелегенција
коврцавих глава
тупа оружја
глува улица
Гази пећинама
прашумских племена
куле-тотеме
унакажених мама
Гледај у смрти пркосних
птица
урлик у гркљан
прљави нож
Кротки сој стреми
манит
гасом трује клона
Ко фуњара застала у
светлосни круг
Гледај будни из
траса свиткања
у дроб сароба
Гледај мермер у ризи

глеђеног сукна,
опаши
мозак сафирни
Семе маслачка
низ олтар пени
тканине крваве
боса стопала
У очи зелене
плави скарабеј
зеницу скупља
Удели милост шакама
нежним...
Гле, лепршаве,
суђене,
без родитеља,
пале ко звезде у брег
Зелено море у гротло
и семе из оцака
отровно
Буди се будни
аурори
у памук меки
из еона

Гори у хемији дужица
и ирис ватрени
Устани будни из ока
Јупитера
у скерлетној олуји
Из њега ко зрак
црна силуета
у мрски бездан јури

танки дневни резови...

из меких канија
гад неки опус шаљиви
предатор у влажни град
бурлескну буву
просуо на сквер
У срчу и ножеве
њушку зарио
ко згажен умире
с паклицама
А околo глуваре
зрикаве патролције
маркизе старомодне
контакт и врева &

штикала у врат
И бела проза острва
шешира
малих куваних нудли
јуда
Живот је лаж
Ту холокоспава
доручак коза
вино и сир &
Наизглед
А с оне стране движенија
метафорика –
врхови глева
чемпрес и храм
хлад пегавих крила
у белу ноћ
електрична твар
Ход моћи почиње
у авлији
узгон ветра
глад влага
стубове прозоре
и тропски шљам

Кроз рупе глас свемира

страх од поезије

и лов на боје

Хладан и проклет

кад све је сећање

у срушеном дну

ко притисак на бубну

и трзај срчаног грча

сам себи

до ли ко смрт

Модру удицу

модра бродарице

кроз канце сувраћене

у минус фокус

у халикарнас

у варанас

и сад у чуда хода...

ту је у праху

сагорен

чемпрес љубичасти

стог и покров

медовина

у претурен
крчаг
Делове тела кљун греје
крици ко речи
кљују зрак
Он је у прегачи
увијен
боре су сила
бријач разигран
опсена вечних
олупина

стрепње, граја,

њега сам вукао зори
да помрачен себи
лице скрива
и прсте корена
нејасне у висини
вапоре ретке
дозове
руком кружни
знак низ хималаје
здре

У бујице отрова
падом у осов
копља окрене
у сите жене
и жуте квргаве
цамлије
Пита га јаросни мара
ко пркос жудни
стао на путу
дроњав
Шта су покрови у
тињалом копру
и ваша лица
пред бридом сечива
нестала
Шта је јарам у којем
ни клице нема
да одмами полен
гласа из врућег хлеба
у поље ражи
где жњу погурени
Кога су ваши знакови
повели

у худу крипту
опатије
у хладне столове
и клане петлове
Клариони блистави
у крви огрезли
под срушеним зидинама
И робови
здружени
ложе огњишта
туђих домова
Доста је чекања
у хаосу душе
ледена купаста игла
над луду резонанцу
клекла
Ступите из риђавих
звезда у кристал смоле
гиздаве
у квант
Тамо обрћу снене
несвестице
копрца океан,

и кротка сунца у
хладне реке тону
сумпорна

у ноћи

Свитац зове
у незгодан час
не лажи децу
не режи реч
ко пахуље
нехајне
Гледај у зрцало
укрсти очи
друга вијуга гледа
низ косе глечере
у васиону
Тргано време
откива тамну твар
звиждук завитлане
боле
Дувај у чај
зелену круну
пампаса

Не стрепи од ноћног лептира
кад изненада залепрша
светлошћу зван
он хитар налази пут
у жар скерлета
Полети у ноћ
прелети сазвежђа
витопере краке
сукобљених сила
у племе квазара
Живот си развуко у поље
жуте сламчице
недра планете

делта, равница

шта да учиним за тебе
на трагу музике
у лелујавом гангу
из жица постојања
Заплеши на гробљу
зауздај жеље
јарост
не иди тамо

У пространи дух се
одени
учврсти се у поимању
усамљен загрли
свако створење
Када живот мине
ко банијан спусти гране
у тле
Све је спојено
збрка гласова
акорди слова
клише језика
не збори реченице
не пиши мисли
не изреци
Ослонац тражи у
празнини
И сад је у оној сфери
иза дивљег стиха
у пробоју сећања
ослобођен брига
и пре ледених доба
распрслих калдера

ни у папрати ни у води
у телу еона
утољене глади
Развија се долина
у врелу измаглицу
у њој људи плове
ту
Хола успореног ума
у лица свадљива
уједач срца
и увек недокучиво
миче
дрошке појма
трањаве заставе
Мотри на бунило
отргнуто у људе
у несаници
Светина јури у реку и
ћутке струже
слива
Није питање живота
пред хордама смрти
слабост опстајања

то је тупа секира што
распрскава чела
Очи су из мрака
извор вида
око њих се срок ниже
с ове стране
изворнице риме
смрт мине

увид

шта је мозак спржен
кромлех закопан
скапали труд
превид силе
све је стуткано у језгру
одумрлом
Зрцали зубац
малих снова
у ближњем
Топле каве, дивље креје
вриска звона
усов мржње
Пламеник у руци

врели плин
црта арабеске
кончићи из рукава
прстени усекли
Гледај у одраз
мамурни
чекај ко покисла кужа
зао час
својих триес
сребрњака
Рануј, рануј
ниски облаци под ветром
гуше зору
даве реку
Вишак руку
вишак смећа
урежи рабоше
палце отфикарене
чувај мртву стражу
храни мале
шути
кради

нема значења...

куд несталоше

прљави мудраци

у нехигијени

куд речи ко мочуге

ту рупе

у свести

пркос у пелене

цури

И у сени ружмарина

у плавицу мора

у шушкавој пени

шутња спаја

песма

растројена

Храни галеба

и шути

он некуд лети

чемпрес стреми

сунце месец

валови

и стена

Не тражи себе у

камену речи
списку догађаја
у додиру лорових
листа
у грудвици соли
Ја то не зовем грешком
у одсудном тренутку
у исказу знака
у моделу ума
у модрој капији
залупљених врата
Силе у олуји
не дотичу крила
очи зуре мимо риса
слике пролазе
и ти с њима

клања се

маувне хриди

дом свој

остави

отреси пепео

горе секвоје

крас испарава

трагове газе

ноћи пале

све је дело принципа

улазак у гето

плес у фурунама

не

23. октобар 2007.